

MELINDA METZ

Poeslief

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Melinda Metz
Oorspronkelijke titel: *Mac on a Hot Tin Roof*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Dora Zett/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0589 8
ISBN 978 94 027 6006 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2020

Published by arrangement with Kensington Publishing Corp. NY, NY USA. All Rights Reserved.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

MacGyver staaarde naar het gezicht van zijn baasje. Hij had altijd door wanneer Jamie deed alsof ze sliep, en ze deed nu niet alsof. Tot voor kort dacht hij dat ze de noodzaak van regelmatig een dutje doen niet inzag, maar tegenwoordig dutte ze nog vaker dan hij. En dat was wat hem betrof prima – als ze maar niet dutte wanneer het tijd voor zijn ontbijt was!

Hij zich boog wat dichtter naar haar toe, zo dichtbij dat zijn snorharen langs Jamies wang streken. Daarna opende hij zijn bek zo ver als hij kon en gaf een jankende uithaal. Die uithalen bewaarde hij voor echte noodgevallen, en dit wás een noodgeval. Zijn maag was leeg!

Jamie maakte een knorrig geluid, en haar oogleden trilden, maar ze werd niet wakker. Mac gaf een tik op haar neus met een pootje, nagels in. Ze maaide het weg, maar werd nog steeds niet wakker. Hij overwoog wat hem nu te doen stond. Hij wist dat hij haar wakker kon krijgen. Daarvoor hoefde hij alleen zijn nagels maar even uit te slaan. Maar Jamie was zijn baasje, en dat met die nagels wilde hij haar niet aandoen. Tenzij ze een gewoonte ging maken van dit respectloze gedrag.

Hij sprong van het bed. Er waren zat mensen in de buurt die hem een maaltje schuldig waren. Zeg maar rustig levenslang een maaltje per dag! Zodra Mac een mens zag worstelen met het leven, schoot hij te hulp. Dat zag hij als zijn plicht als edeler wezen. Maar nu was het tijd dat zij weer eens over de brug kwamen.

Mac besloot om een bezoekje te brengen aan Gib. Bij de eerste ontmoeting met Gib had hij al geweten dat die man eenzaam was. Eén geurvleug had hem dat al duidelijk gemaakt. Binnen de kortste keren had Mac uitgevogeld wie Gibs vrouwtje moest worden. Nu

woonden ze samen. Ja, Gib had een schuld in te lossen. Bovendien had hij altijd sardientjes in huis.

Diogee kwam de kamer in klossen en begon te janken bij de aanblik van Jamie, die nog steeds sliep. Mac kon een omweggetje maken en de pot hondenkoekjes omkegelen, zodat de hond wat te knagen had. En misschien zou hij dat ook doen, later. Katten kwamen vóór honden. Eerst zijn eigen buik rond eten, daarna zou hij zich wel om die stomkop bekommeren. Hij trippelde naar de badkamer, sprong op de vensterbank en tikte het ronde raampje open. Daarvandaan was het een kleiner sprongetje naar de dichtstbijzijnde tak van de ceder, zijn privétrap. Hij klauterde naar beneden, waarna hij naar Gibs huis draafde, het lichte briesje warrelend door zijn vacht en het bedauwde gras kriebelend onder zijn tenen. Hij kon die vette visjes al bijna naar binnen voelen glijden.

Opeens hoorde Mac iets. Hij hield zijn pas in, een oor opzijgedraaid. Daar was het geluid weer. Gemiauw, zo zwak dat het bijna onhoorbaar was, maar het was onmiskenbaar gemiauw. Hij bleef staan. Er was een jong poesje in moeilijkheden. En niemand in de buurt die zich om de situatie zou kunnen bekommeren, behalve Mac. Zucht. De sardientjes moesten maar even wachten.

Hij nam een ogenblik de tijd om te bepalen uit welke richting het gemiauw kwam, waarna hij het op een rennen zette. Naarmate hij dichterbij kwam, besepte hij dat het gemiauw niet allemaal van hetzelfde jonkie kwam. Het konden er twee of zelfs drie zijn.

Mozes kriebel! Mac vergiste zich zelden, maar ditmaal wel. Toen hij de kittens vond onder wat struikgewas bij het huis waar hij meestal wel een paar stukjes kip kon scoren, bleken het vier jonkies te zijn, allemaal goudbruin gestreept, zoals Mac zelf. Twee ervan begonnen harder te miauwen toen ze hem zagen. Eentje miauwde helemaal niet. Die opende zijn ogen niet eens. De vierde kwam naar voren en kromde haar ruggetje, de staart zo opgezet als maar kon voor zo'n ministaartje. Het poesje opende haar bek

en blies. Ze blies naar Mac, die wel acht pond zwaarder was dan zij.

Zonder zich iets aan te trekken van de zogenaamd uitdagende houding van het poesje, ademde Mac diep in, waarbij hij tegelijkertijd in de lucht snuffelde. Zo ontdekte hij dat de kleinste kitten leefde, maar heel erg zwak was. De anderen waren gezond, maar ze hadden al een poosje niets gegeten. De moederkat was kennelijk al een aantal dagen weg.

De kittens zouden het in hun eentje niet overleven, zelfs het brutaaltje niet dat naar Mac blies. Hun buikjes moesten nog veel leger zijn dan die van Mac. En er was niemand om hun de basisvaardigheden bij te brengen: jagen, onder de radar blijven of de grote ogen opzetten waar mensen gegarandeerd voor smolten. Hij zou voor hen moeten zorgen. Er zat niets anders op.

Eerst moest hij de kleintjes naar een veiligere plek brengen. Hij rook andere katten, katten die best eens zo onzeker konden zijn dat ze een stel jonkies als een bedreiging van hun territorium zagen. Dan waren er ook nog honden. Diogee zou de kleintjes eerder verzuipen in kwijlerig gelik, maar hij was dan ook een watje. Mac had Diogee zien wegrekken voor een chihuahua. Een chihuahua! De stomkop had het mormel in één keer kunnen opslokken, maar hij was nu eenmaal een watje.

Er reed een auto langs, waardoor Mac zich bewust werd van nog een gevaar. Hij moest snel handelen. Hij pakte Sassy bij haar nekvel, haar miezerige grauwte negerend. Waar moest hij ze laten? Zo snel als hij durfde, begon hij naar huis te lopen. Daar wilde hij de kittens alleen niet naartoe brengen. Jamie was momenteel niet eens in staat om hem en de stomkop te eten te geven. Of zijn kattenbak te verschonen. Dat moest David doen. Hij moest nodig uitzoeken wat er met haar aan de hand was. Ze rook al maanden vreemd. Niet ziek, maar anders dan anders. Maar dat kwam later wel.

Nu moest hij een veilige plek vinden, ergens waar geen dieren

of mensen waren. Niet alle mensen waren zoals Jamie en David en Macs vrienden. Je moest ze observeren en aan een grondig reukonderzoek onderwerpen voordat je ze kon vertrouwen.

Sassy probeerde zich los te wurmen. Mac negeerde het. Zijn brein draaide op volle toeren terwijl hij door zijn buurtje draafde. Waar, waar, waar? Hij ving een vleug op van beschimmeld textiel, kartonnen dozen, hout en muizenkeutels. De kittens waren niet veel groter dan muizen, maar zodra de piepertjes Mac in hun domein roken, zouden ze vast maken dat ze wegkwamen.

Hij boog af naar het gebouwtje waar al die geuren vandaan kwamen. Het was ongeveer even groot als de kamer waarin Jamie en David sliepen, maar het dak was een stuk hoger. Hij was er wel eens geweest op een van zijn nachtelijke uitstapjes. Hij droeg het spartelende poesje door de nauwe tunnel die hij had ontdekt toen hij de plek voor het eerst had verkend. Nadat hij haar op een oud stuk tapijt had neergezet, ging hij terug naar de anderen. Geen van hen wriemelde zo heftig als Sassy. De laatste bewoog helemaal niet. Maar hij leefde nog wel. Ze leefden allemaal. En Mac was er om te zorgen dat dat zo bleef.

Dat betekende dat hij voer moest regelen, en thuis was de gemakkelijkste plek om het bij elkaar te scharrelen. Hij wist waar de zakjes tonijn lagen. Dat was voorlopig goed genoeg. Hij mocht alleen geen eten uit de kastjes halen. Jamie zou hem een stoute kat noemen – als ze lang genoeg wakker was om het te merken – maar daar had hij maling aan.

Meestal was het juist leuk om de stoute kat uit te hangen. Op dit moment was het bittere noodzaak, hoewel het niet lang zou duren. Hij zou de ukkies leren wat ze moesten weten, daarna zou hij ze stuk voor stuk aan een mens koppelen. Hij kende een heleboel mensen en koppelen kon hij als de beste. Die kittens mochten van geluk spreken dat het MacGyver was die hun gemiauw om hulp had gehoord.

Serena stak de sleutel in het slot en wachtte toen eventjes. Ze stond op het punt het huis binnen te gaan waar ze het komende jaar zou wonen, maar ze had er nooit voet over de drempel gezet. Ze was zelfs nog nooit in Californië geweest. Niet dat Atlanta een provinciestadje was. Maar dit was Hollywood. De iconische letters bevonden zich even verderop om het te bewijzen.

Ze draaide haar hoofd, om er eens goed naar te kijken. ‘Neem het in je op,’ fluisterde ze. Het was iets wat ze al deed sinds ze een jaar of twaalf was, iets wat haar moeder haar had geleerd. Elke dag probeerde ze minimaal één keer stil te staan bij iets bijzonders. Dan zei ze tegen zichzelf: neem het in je op. Daarmee werd de ervaring in haar geheugen opgeslagen en werd haar waardering ervoor nog groter. Het was een uitermate nuttige gewoonte gebleken voor een actrice. Tegenwoordig deed ze het telkens wanneer ze de gevoelens en sensaties van een bepaald moment wilde opslaan, goed of slecht.

‘Neem het in je op,’ fluisterde ze nogmaals, terwijl ze de sleutel omdraaide. Er verscheen een glimlach op haar gezicht toen ze de deur openzwaaide. Een wenteltrap domineerde de grote, ronde ruimte; een eetkamer met open keuken. De trap liep spiraalsgewijs omhoog, drie etages maar liefst. ‘Neem het...’ begon ze, maar viel toen stil. Er was te veel te zien en te ervaren. Ze kon het niet in momenten opsplitsen. Dus moest ze de ervaring over zich heen laten komen en hopen dat ze zich straks alles, tot in detail, herinnerde.

In plaats van eerst de benedenverdieping te verkennen, gaf ze gehoor aan de impuls om de trap op te rennen. De eerste verdieping was kleiner – precies zoals je zou verwachten in een vuurtoren. Ze ging in een vuurtoren wonen! Nou ja, geen werkende vuurtoren, maar een huis dat was ontworpen als een vuurtoren, compleet met rood-witte zuurstokstrepen aan de buitenkant en een omloop rond de koepel. Alle huizen in Storybook Court waren uniek. Ze had nog geen kans gehad ze allemaal te bekijken, maar dat stond bovenaan haar lijstje. Haar favorieten tot nu toe waren

het huisje dat eruitzag alsof het in de Gouw van de hobbits hoorde: rond, met ronde ramen, een ronde deur en een rieten dak, en het huisje dat eruitzag als een heksenhuisje, met een puntdak, driehoekige ramen en een deurklopper in de vorm van een spin met een lijf van facetgeslepen robijn glas.

Ze liet haar blik gaan over een ouderwetse potkachel en knusse plofbanken en bijpassende stoelen, voordat ze de trap verder op liep. Op de tweede verdieping was de slaapkamer. Ze verliet de trap om het bed te testen – precies genoeg vering – en haar vingers over de patchwork quilt te laten gaan, om de verschillende structuren van de stoffen te voelen. Meteen daarna sprong ze weer op om een vluchtige blik te werpen op de badkamer met het bad op pootjes. ‘Neem het in je op,’ sprak ze zichzelf toe, want dat was broodnodig.

Op het moment dat ze terugliep naar de trap, hoorde ze een laag geluid. Een misthoorn? Nee, een deurbel die klonk als een misthoorn, besepte ze toen het geluid opnieuw klonk. Ze roffelde de trap af om de deur te openen. Daar stond een vrouw van een jaar of vijftig met kort zwart haar, hier en daar al grijs, een pony tot vlak boven haar wenkbrauwen en een vriendelijke glimlach op haar elfachtige gezicht.

‘Ruby Shaffer?’ vroeg Serena.

‘Jazeker,’ antwoordde Ruby. ‘Ik wil je welkom heten en vragen of je nog iets wilt weten over de voorwaarden van de beurs.’

Serena stapte naar achteren om haar binnen te laten. ‘O, ik zal vast vragen hebben, maar ik moet bekennen dat mijn hoofd momenteel overloopt. Zoveel nieuwe indrukken.’

‘Begrijpelijk,’ zei Ruby. ‘Ik wil je hoofd niet overbelasten. Je bent op de hoogte van de grote lijnen – je mag hier een jaar kosteloos wonen. Je hoeft alleen maar aan te tonen dat je creatieve doelen nastreeft. Acteren in jouw geval. Dus als jij je audities, lessen en noem het maar op bijhoudt, dan nemen we alles één keer per maand door. Daarna stuur ik een verslag naar de Mulcahys, die de Lighthouse

Foundation hebben opgericht. Verder valt er niet veel te vertellen, en ik woon maar een paar straten verderop als je me nodig hebt. Bovendien heb ik telefoon, en jij hebt het nummer.'

'Klopt.' Ze had Ruby diverse keren gesproken sinds ze het bericht had ontvangen dat de Lighthouse Award dat jaar aan haar was toegekend. 'Wil je... een glas kraanwater?' vroeg ze. 'Wacht. Ik weet niet of er glazen zijn. Mag ik je de gelegenheid bieden om je hoofd onder de kraan te steken en wat water op te slurpen?'

Ruby schoot in de lach. 'Je hebt glazen. Je hebt ook kopjes en schoteltjes. Borden, lakens, handdoeken, alles wat je nodig hebt. Op verzoek van de Mulcahys heb ik zelfs eten en drinken ingeslagen, zodat je niet meteen boodschappen hoefde te doen. Dat had ik je moeten vertellen. Sorry.'

Serena knikte, tot twee keer toe. 'Nee, dat heb je gedaan. Nu schiet het me weer te binnen. Ik heb er een beetje moeite mee om het allemaal te bevatten. Had ik dat al gezegd? Het is te veel van het goede.'

'Hé, dat is Hollywood – een heel klein percentage van de tijd, voor een heel klein percentage van de mensen,' zei Ruby. 'En ik wil wel muntthee, die in een kan in je ijskast staat.'

'En mijn ijskast staat daar.' Ze liep naar de pastelblauwe retro ijskast, geplaatst tussen twee gedeelten van het halfronde aanrecht. Een grote houten tafel, zachtgroen geverfd in hetzelfde kleurenpalet als de ijskast, domineerde de ruimte. Eromheen stonden lekkere, met gebloemde stof beklede stoelen. 'Ik vind de inrichting te gek, wat ik tot nu toe heb gezien althans. Ik ben een paar minuten geleden pas aangekomen.'

'Ik dacht dat je er rond twaalven zou zijn.'

'Vertragingen.' Serena tuurde in de goed gevulde ijskast en haalde er vervolgens een glazen kan uit met een dessin van roze ruiten. Die paste perfect bij de tafel en ijskast. Intussen pakte Ruby een paar glazen en viste een zak versgebakken koekjes uit haar giganti-

sche tas, die ze op een bord leegschudde. Zodra ze aan tafel zaten, slaakte Serena een zucht.

‘Ik begrijp het,’ zei Ruby. ‘Ik had gisteren een dertien uur durende bespreking met het productieteam van een film waarvoor ik de *set dressing* doe. Dertien. Uur. Eigenlijk nog meer, want ik droomde vannacht dat ik er nog middenin zat, en het kwam zo levensecht over dat het mee moet tellen.’

‘Absoluut,’ beaamde Serena. ‘Dromen kunnen er soms echt inhakken. Ik droom weleens dat ik ruzie met iemand heb en wanneer ik dan wakker word, ben ik nog steeds kwaad op diegene. Dan moet ik mezelf echt tot kalmte manen en even laten doordringen dat die persoon niets van die afschuwelijke dingen in het echt heeft gedaan.’ Ze nam een hap van een van de koekjes, een verrukkelijke mix van limoen, kokos en ananas die haar smaakpapillen liet tintelen. ‘Maar goed, je zult wel begrijpen, aangezien ik actrice ben, dat ik alles over de film wil weten, met name of er een rol voor me in zit. Heb ik een gepast aantal minuten gewacht voor ik dat vroeg? Ik ging eerst in op het droomgedeelte van wat je zei.’

‘Dat zit wel goed. De film is, tja, het is nogal moeilijk te omschrijven. Stel je een Wes Anderson-achtige versie voor van de horrorklassieker *The Old Dark House* – geheime gangen, een ont-snapte moordenaar, gevatte dialogen,’ legde Ruby uit. ‘Alle hoofdrolspelers zijn al gecast, maar ik zal mijn oren openhouden.’

‘Dat klinkt te gek. En dan zit ik niet zomaar te slijmen.’ Ze lachte. ‘Wat natuurlijk inhoudt dat ik deels zit te slijmen. Maar ik wil je ook graag leren kennen, en meer over filmen te weten komen. Ik heb voornamelijk theater gedaan in Atlanta, en zelfs dat was jaren geleden. De afgelopen vier jaar heb ik hoofdzakelijk acteerlessen gegeven, niet zelf geacteerd.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Vier jaar. Het voelt als twintig, behalve wanneer het voelt als een maand of zo.’

‘Het tegenstrijdige karakter van de tijd,’ merkte Ruby op. Met

een vinger tekende ze het symbool van oneindigheid in de condens op haar glas.

Serena mocht haar nu al. Ze was een van die mensen met wie je maar een paar minuten hoefde te praten en dan voelde je al een band.

‘Waardoor wilde je het acteren weer oppakken?’ vroeg Ruby.

‘Het is niet zo dat ik bewust besloot ermee te stoppen,’ legde ze uit. ‘Ik nam een bijbaantje als docent om wat extraatjes te kunnen betalen, de huur bijvoorbeeld.’

Ruby proestte. ‘Dat ken ik.’

‘Ik bleek het echt heel leuk te vinden, en ik kreeg goede beoordelingen,’ vervolgde Serena. ‘En ik werd gevraagd om meer lessen te geven, en toen – poef – vier jaar later.’

‘Dus je kwam toevallig ergens de Lighthouse Award-info tegen en besloot dat je weer wilde gaan acteren?’ Ruby verfraaide de tekening op haar glas.

‘Nee. Ik heb grondig onderzoek gedaan naar alle beurzen waarvoor ik in aanmerking zou kunnen komen en voor allemaal een aanvraag ingediend,’ antwoordde ze. ‘Op een dag hoorde ik twee van mijn studenten na de les praten. Over mij.’ Ruby trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat ze mijn les weliswaar leuk vonden, maar misschien beter les konden nemen bij iemand die werkte als acteur. Ze ratelden door dat ik toch wel bijna dertig moest zijn, en dat ik het dus niet ging maken als actrice, anders was me dat allang gelukt. En misschien moesten ze geen lessen volgen bij iemand die “het” blijkbaar niet had.’

‘Ai.’ Ruby haalde een handpalm over haar glas, waarmee ze alles uitveegde.

‘Zeg dat wel. Vooral omdat ze gelijk hadden. Zonder het goed en wel te beseffen, had ik mijn droom om actrice te worden opgegeven. Ik bleef maar meer lessen aannemen, totdat het uiteindelijk een fulltimebaan werd, en ik geen audities meer deed en...’

‘Poef. Vier jaar later,’ echode Ruby wat Serena net had gezegd.

‘Precies. Dus besloot ik te doen wat ik mijn studenten adviseerde. Ga ervoor. Geef het niet op. Elke auditie is alsof je meedoet aan een loterij, en je kunt niet winnen tenzij je een lot koopt.’

‘En kijk nou eens. Je hebt een hoop concurrenten verslagen, dat zul je je vast realiseren.’

‘Ik ben nog steeds in shocktoestand. Een jaar gratis wonen en een beurs? Wie krijgt dat nou? Niemand. Maar hier zit ik dan.’ Ze nam een paar tellen voor een inwendig ‘neem het in je op’. ‘En het enige wat ik hoeft te doen, is precies wat ik wil – mijn best doen om fulltime actrice te worden.’

‘Niet om een ster te worden?’ vroeg Ruby.

‘Tja, tuurlijk, dat zou helemaal het einde zijn. Maar we weten allebei dat dat maar heel zelden gebeurt, en dat er een hoop geluk bij komt kijken. Als ik de kost kan verdienen met wat ik het liefste doe, dan is het al heel mooi. Ik hoeft niet beroemd te worden.’

Ruby knikte. ‘Goed om te weten. Er zijn jaren geweest waarin ik vrachtladingen tissues moest aanreiken aan huilende vrouwen die er kapot van waren dat ze niet van de ene op de andere dag een sensatie bleken te zijn.’

‘Waarom komen er alleen vrouwen in aanmerking voor de beurs? Niet dat je mij erover hoort klagen.’

‘De Mulcahys hadden een dochter die regisseur wilde worden. Ze kwam om bij een auto-ongeluk vlak nadat ze hierheen kwam om haar geluk te beproeven,’ antwoordde Ruby. ‘Haar ouders riepen de beurs in het leven ter ere van haar, en het was hun beslissing. Misschien wilden ze de verhouding wat meer in balans brengen. Je kent de statistieken van mannelijke regisseurs ten opzichte van vrouwelijke.’

‘En de ongelijke beloning op vrijwel elk vakgebied.’ Ze pakte nog een koekje, een met chocola. De vorige was heerlijk, maar het was geen chocoladekoekje, en, even serieus, niets kon tippen aan

chocolade. ‘Hé, we zijn helemaal van jou afgedwaald. Ik zei dat ik je graag beter wilde leren kennen, en daarna bleef ik maar door-ratelen.’

Ruby wierp een blik op de gele keukenklok, compleet met thermometer en timer. ‘Er is zo direct een buurtbijeenkomst op het binnenplein. Ga anders met me mee. Dan kunnen we onderweg verder praten.’

Serena stond op. ‘Graag. Tenslotte ben ik het hele komende jaar buurtbewoner.’ Ze woonde hier nu! In Hollywood. In Storybook Court, wat het allerschattigste buurtje van de stad moest zijn. En ze werd betaald om haar dromen na te jagen. Ze kon niet voorkomen dat er een grijns op haar gezicht verscheen, een grijns die zo breed was dat haar wangen er pijn van deden. Waar had ze zoveel mazzel aan te danken?

‘Waar heb ik zoveel pech aan te danken?’ foeterde Erik. Hij wierp een geïrriteerde blik op zijn partner.

‘Je hoeft me niet zo aan te kijken,’ reageerde Kait. ‘Ik zei alleen dat jij Storybook Court en een heel stel bewoners al kent, dus dat maakt ons werk gemakkelijker.’ Het stadsbestuur had besloten om de wijkagent weer in te voeren, in elk geval op kleine schaal, iets wat ze een jaar of acht geleden hadden afgeschaft. De Court was onderdeel van Erik en Kait’s wijk. Zo dadelijk hielden ze een buurtbijeenkomst om zichzelf voor te stellen en een aantal veiligheidstips te geven.

‘Dat kan me geen zak schelen. We zouden het in elke wijk rooien.’

‘Je hebt groot gelijk,’ zei Kait snel. ‘Ik probeerde alleen aan te geven dat er een positieve kant aan zit.’

‘Die positieve kant kan me geen zak schelen.’

Kait zuchtte. ‘Stanford heeft onderzoek gedaan naar het effect van gedragsveranderingen op het brein van jongeren –’

‘Dat kan me –’ onderbrak Erik haar.

‘Geen sikkepit schelen,’ maakte Kait zijn zin af.

‘Sikkepit was niet het woord dat ik in gedachten had.’

Ze negeerde hem. ‘Ik ga niet elke dag dat negatieve gedoe van jou aanhoren. Ik moet mijn hersenen op volle kracht laten werken voor het rechercheursexamen. Jij ook, trouwens.’

Erik gromde slechts terwijl hij de politieauto op het enige lege plekje aan Gower Avenue wurmde. Toen hij uitstapte, zag hij de zwarte glimoogjes van een rat op hem neer staren vanuit de palmboom. Bijna wees hij Kait erop, die gruwelde van elk dier dat geen haar op zijn staart had, maar hij hield zich in. Het was niet haar schuld dat ze hier werden ingezet. ‘Laten we dit maar gauw afhandelen.’

‘Zo mag ik het horen.’ Ze gaf hem een klap op de schouder. In elk geval was ze niet over Tulip begonnen. In elk geval had ze hem niet ingepeperd dat het drie jaar geleden was, en dat hij volgens de statistieken – Kait kon voor elke situatie een onderzoek aanhalen – inmiddels over Tulip heen hoorde te zijn.

Overigens wás hij eroverheen. Hij had alleen geen zin om aan haar te denken, en door hier te werken werd het verdraaid moeilijk om niet aan haar te denken.

‘We hebben een aardige opkomst,’ merkte ze op bij het betreden van het plein. Als ze bleef proberen hem op de positieve kant te wijzen, zou hij zich alsnog bedenken en haar op de rat wijzen.

Hij bleef staan om de groep in zich op te nemen die zich rond de fontein had verzameld en zag een aantal bekende gezichten. Al en Marie. David en een hoogzwangere Jamie. Die twee hadden iets gekregen rond de tijd dat hij en Tulip... Hij verbood zichzelf de gedachte af te maken. Daar stond Ruby naast een vrouw die hij niet kende. Het haar van de vrouw was lichtrossig en het zat warrig alsof ze net van het strand kwam. Haar lichtgroene jurk had dunne bandjes, waardoor haar schouders mooi uitkwamen, en waaierde wijd uit, bijna tot op haar enkels. Ze had de wijde rok aan de zijkant geknoopt, iets onder de knie, zodat hij een glimp van een been op-

ving, een glimp waardoor hij meer wilde zien. Was die jurk maar iets strakker...

‘Waag het niet,’ zei Kait op waarschuwendende toon.

‘Wat niet?’

‘Waag het niet de vrouwen die in de Court wonen te keuren als kanshebbers voor zo’n drie-dates-special van je,’ zei ze. Met haar vingers vormde ze aanhalingstekens rond het woord ‘dates’. ‘Hou het bij counterpart.com. Niet rotzooien waar je moet handhaven.’

Erik barstte in lachen uit. ‘Wat ben je ook een tuthola. Ik keek alleen maar wie er waren, ik was niet op zoek naar iemand om mee te... rotzooien.’

‘Ik ben agent. Ik heb mensen snel door, en jou helemaal. Je stond die vrouw met het rode haar te monstereën,’ pareerde ze. ‘Kom op, aan de slag.’ Ze liep naar de fontein en sprong op de brede rand. Erik kwam naast haar staan. Hij liet zijn blik niet terug gaan naar de roodharige, hoewel hij zijn ogen best wat beter de kost had willen geven.

‘Welkom, mensen!’ riep Kait. ‘Ik ben agent Tyson. Kait. En dit is mijn partner, agent Ross.’

‘Erik. Goed om een aantal bekende gezichten te zien.’ Hij stak een hand op naar de groep en zag dat Marie hem een goedkeurend knikje gaf. Hij nam zich voor straks langs te gaan voor een ijsthee en een praatje. Marie wist vrij precies wat er speelde in de Court, en wat ze niet wist, daar kon ze zo achter komen. Hij hoopte dat hij op zijn tachtigste net zo bij de pinken was als zij.

‘We hebben het een en ander gereorganiseerd op het bureau, en we gaan proberen meer wijkagenten op straat te krijgen. Erik en ik – wij zijn jullie wijkagenten.’

‘Dat houdt in dat jullie ons hier vaak zullen zien,’ haakte Erik erop in. ‘We willen jullie leren kennen, en als jullie je zorgen maken over de veiligheid in de wijk, dan horen we het graag. Dus als we in de buurt zijn, kom dan gerust naar ons toe en praat met ons.’

‘We geven jullie straks onze visitekaartjes, dus dan kunnen jullie ook bellen of e-mailen,’ vulde Kait aan. ‘Zijn er al vragen?’

‘Wat heeft het voor zin?’ vroeg een man. Hij kwam Erik bekend voor, maar hij kon niet op zijn naam komen. ‘Er is geen criminaliteit in Storybook Court. Als je de periode waarin MacGyver de onderbroeken van de hele goegemeente stal, tenminste niet meetelt.’

‘Is die MacGyver iemand die we in de gaten moeten houden?’ vroeg Kait zachtjes.

‘MacGyver is een kat. Dat leg ik later wel uit,’ antwoordde Erik binnensmonds, waarna hij op luide toon vervolgde: ‘Ook al doet Storybook Court soms aan als een dorp op zich, het is deel van een grote stad, en in elke grote stad heb je criminaliteit. We willen jullie geen angst aanjagen. We willen alleen dat jullie een oogje in het zeil houden, elkaar in de gaten houden en het ons laten weten als er iets in de wijk gebeurt waar je je aan stoort.’

‘Het stoort mij dat Ed Yoder onkruid wiedt in zijn zwembroek!’ riep iemand, waarop iedereen begon te lachen.

‘Sorry. We zijn niet van de modepolitie,’ reageerde Erik, wat ook hem een paar lachsalvo’s opleverde.

Kait hield ze bij de les. ‘Vandaag willen we jullie een aantal veiligheidstips geven.’

‘Stel dat ik een huis-aan-huisverkoper ben en ik klop bij jou aan.’ Erik hief zijn vuist en maakte een kloppende beweging in de lucht.

‘Dit kan zomaar gebeuren,’ legde Kait uit aan de groep. ‘Dertig procent van de bedrijven die beveiligingssystemen verkopen, meldt dat negentig procent van hun nieuwe klanten wordt binnengehaald door huis-aan-huisverkoop.’

‘Je doet open.’ Erik zette een vriendelijke glimlach op. ‘Hallo, ik ben Erik van Safe & Sound Security. Ik...’ Hij stopte halverwege het verkooppraatje, wat vaste prik was. ‘Zeg, dit zou beter overkomen als ik echt iemand tegenover me had. Is er een vrijwilliger?’ Doodse stilte. Een vrijwilliger inzetten was een goede manier om

de betrokkenheid van de groep op te schroeven, maar wanneer niemand zich opwierp, werd het vrij gênant. Waar was Hud Martin? De voormalige tv-ster zou zijn kans gegrepen hebben voordat Erik het woord 'vrijwilliger' had kunnen uitspreken.

'Niemand?' vroeg hij.

'Serena doet het wel!' riep Ruby, die de roodharige een zetje gaf.

De vrouw lachte. 'Ja hoor, Serena doet het wel.'

'Top! Kom hier maar staan.' Erik gebaarde dat ze naar voren moest komen.

'Waag het niet,' siste Kait. Hij hoorde haar wel, maar hield zich Oost-Indisch doof. Hij stak een hand uit om de vrouw – Serena – op de rand van de fontein te helpen, en kreeg tot zijn verbazing een haast elektrische schok toen zijn vingers de hare raakten. Niet dat hij nooit dat prikkelende gevoel kreeg, alleen meestal niet zo snel, bij zo'n vluchtige aanraking.

'Goed, deze verkoper staat dus bij je op de stoep,' zei Kait, alsof ze ervan uitging dat hij was vergeten waar hij mee bezig was. Wat niet zo was. Hij was alleen een fractie van een seconde afgeleid geweest.

'Juist. Oké. Doe maar gewoon wat je zou doen als ik bij je op de stoep stond,' zei hij tegen Serena.

Ze knikte. 'Gesnopen.'

Hij maakte zijn klopgebaar nog een keer.

'Eh... je hand gaat te ver naar voren,' merkte Serena op. 'Vanuit jou gezien zou de deur hier zijn.' Ze strekte haar arm uit. 'Probeer het voor je te zien. En probeer het dan nog eens.'

Zette ze hem nou voor joker of wilde ze hem op gang helpen? Deed er niet toe. Hij moest erin meegaan. 'O-Oké.' Hij herhaalde het klopje.

'Beter.'

'Hallo, ik ben Erik Ross. Ik was net in Magic Beans Street om een gevalletje vals alarm af te handelen. Mijn bedrijf is de komende

paar weken in de wijk om oudere alarminstallaties te vervangen, die nogal eens storingen vertonen.'

Serena sloeg haar armen over elkaar en wierp een sceptische blik op hem. 'Waarom vertel je me dit?'

Ze ging er echt voor. En ze had de aandacht van de menigte. 'Nou, het zit zo. Ik ben op zoek naar een aantal huiseigenaren om me te helpen mijn bedrijf te promoten. Daarvoor hoeft u alleen dit bord met ons logo en telefoonnummer in de tuin te zetten.'

'Geen belangstelling. Weet je hoeveel tijd ik in mijn tuin heb gestoken? Die ga ik niet verpesten door er pontificaal een bord in te steken.' Haar stem was onvriendelijk, maar haar ogen sprankelden.

'Ik bewonderde uw rozen al toen ik het tuinpad op liep,' antwoordde hij, het spelletje meespelend. 'Het zit als volgt. In ruil voor het plaatsen van ons bord in uw tuin, installeert mijn bedrijf een Safe & Sound-beveiligingssysteem in uw huis.'

Serena trok haar wenkbrauwen op. 'Gratis?'

'Gratis en voor niets. In ruil voor het plaatsen van een bord, een bescheiden bord, voor uw huis.'

Ze beet op haar onderlip. Het viel hem op dat die iets voller was dan haar bovenlip, die... goedgevormd was. Gewoon perfect... gevormd. De welving, of hoe je het ook noemde, fraai getekend.

En, ja, hij stond te staren. Had ze iets gezegd terwijl hij de juiste woorden probeerde te vinden om haar mond te omschrijven?

'Hm. Ik weet niet, hoor. Het klinkt te mooi om waar te zijn.'

'Zeg dat wel!' riep Marie, waarmee ze applaus van haar burens oogstte.

Gelukkig. Hij had niet geblunderd. Hij lag nog op koers. 'Het levert ons allebei iets op. Safe & Sound reclame, u het beveiligingssysteem. Om het voor u te regelen, wil ik graag weten hoeveel deuren u heeft.'

'Twee,' antwoordde Serena.

‘De achterdeur is de plek waar de meeste inbraken worden gepleegd,’ legde hij uit. ‘Omdat ze meer uit het zicht zijn. Mag ik een kijkje nemen? Ik heb de technische gegevens nodig voor mijn team.’

‘Ik, eh... jawel.’

Ze had hem ervoor laten werken, maar uiteindelijk had ze hem precies gegeven wat hij nodig had. Hij wendde zich van haar af en keek naar de groep. ‘En nu ben ik binnen. Ik ga kijken wat er allemaal te halen valt. En dan...’ Hij draaide zich weer om naar Serena. ‘Hoe laat bent u morgen thuis?’

Ze gaf hem het gedroomde antwoord. ‘Ik kom pas laat thuis.’

‘En nu weet ik wanneer ik het best kan inbreken.’

‘Daarmee willen we niet beweren dat alle huis-aan-huisverkopers dieven zijn,’ zei Kait. ‘We zeggen alleen dat je je bewust moet zijn van de informatie die je aan een wildvreemde geeft.’

Serena sprong van de rand van de fontein. ‘Een applaus voor onze vrijwilliger!’ riep Erik, en iedereen klapte.

‘Nog iets waar iedereen zich bewust van moet zijn, is...’

Erik moest zichzelf dwingen te luisteren naar wat Kait ter afronding zei. Hij wilde er geen gras over laten groeien. ‘Ik ga even de vrouw bedanken die me uit de brand hielp met de huis-aan-huis-act,’ zei hij, zodra zijn partner haar verhaal had beëindigd.

‘Doe nou niet net alsof je niet meer weet hoe ze heet. Je hebt het tegen mij, hè?’ Kait slaakte een geërgerde zucht.

‘Ik ben zo terug.’ Hij sprong van de fontein om zich een weg naar Serena te banen. Zij en Ruby liepen de straat al uit. ‘Hé,’ zei hij toen hij ze had ingehaald. ‘Ik wilde je even bedanken dat je je als vrijwilliger hebt aangeboden.’

‘Je moet Ruby bedanken dat ze mij als vrijwilliger heeft aangeboden,’ zei Serena.

‘Bedankt, Ruby! Goed je weer te zien.’ Maar niet heus. Hij mocht Ruby graag, maar bij de meeste herinneringen aan haar speelde Tulip een rol.